

Ifølge kommissionsudkastets § 6, nr. 7, skulle ekstraordinære udgifter ved en virksomheds rationalisering afskrives med en fast årlig procent, dog højst med 20 pct. årligt. Denne bestemmelse tager ikke sigte på udgifter til anskaffelse af maskiner og lignende som led i en rationalisering — sådanne aktiver afskrives efter de almindelige afskrivningsregler —, men på særlige udgifter, som f. eks. til ingeniørassistance m. v.

I øjeblikket bliver sådanne rationaliseringsudgifter normalt afholdt over driften, idet dog ekstraordinært store udgifter af denne art afskrives over en årrække, der i de enkelte tilfælde fastsættes af ligningsmyndighederne, og som i almindelighed vil andrage 5—10 år, undtagelsesvis dog en kortere periode.

Selvom ekstraordinære rationaliseringsforanstaltninger i reglen iværksættes i forventning om, at virksomhedens indtægter vil blive forøget i en række år, vil forholdene for forskellige brancher og virksomheder antagelig være så uensartede, at det synes mere hensigtsmæssigt vedblivende at overlade spørgsmålet om afskrivning og dennes længde til praksis fremfor at optage en lovregel herom. Man har derfor ikke optaget kommissionsudkastets regel i forslaget.

Nr. 6. Reglen svarer til kommissionsudkastets § 6 nr. 9 (bemærkningerne side 77—78), idet man dog af tekniske hensyn har foreslået, at afskrivningen i almindelighed skal ske med en i forhold til varigheden stående, fast årlig procent, medens kommissionsudkastets regel gik ud på at fastsætte afskrivningen til „den årlige værdinædgang“, hvilket skønnes at være mindre praktisk, idet denne værdinædgang oftest vil være vanskelig at bestemme. Da der imidlertid muligt kan forekomme tilfælde, hvor afskrivning på grund af vedkommende forholds særlige karakter skønnes at burde ske på anden måde end med en fast årlig procent, er der åbnet adgang for ligningsrådet til at fastsætte særlige regler for sådanne tilfælde.

Nr. 7. Bestemmelsen svarer til den i ligningsloven (lovbekendtgørelse af 19. december 1952) i § 20, stk. 2, givne regel om fradrag for befordringsudgifter. Da be-

stemmelsen ikke gælder alene for lønmodtagere, er den optaget i nærværende paragraf.

De i kommissionsudkastets § 6 under nr. 1, 2, 3 (for så vidt angår lønninger) 5, 8 og 12 optagne regler er udeladt i nærværende lovforslag, idet fradragsretten kan udledes af den almindelige bestemmelse i indledningen til forslagens § 11.

Nr. 8. Udgifter til faglitteratur tillades efter nugældende praksis fradraget, når den pågældende litteratur alene kan antages at have en kortvarig værdi, medens udgifterne kun er tilladt fradraget med halvdelen, hvor det drejer sig om anskaffelse af større faglitterære værker, der antages i et vist omfang at bevare deres værdi. Det må dog formentlig erkendes, at udgifter til litteratur indenfor området af den skattepligtiges erhverv bør behandles som en driftsudgift, og da det gennemgående drejer sig om relativt små udgifter, synes der ikke at være nogen grund til at opretholde en sondring som den nævnte.

I kommissionsudkastets § 6, nr. 13, udtales, at „særlige i forbindelse med virksomhedens udøvelse fremkomne tab“ kan fradrages i indkomsten, forsåvidt de ikke efter reglerne i udkastets afsnit III (om skat af kapitalvinding) vil være at betragte som kapitaltab. Denne bestemmelse er ikke gentaget i nærværende forslag. Det er udelukket i en lovregel udtømmende at bestemme, hvad der vil være at betragte som fradragsberettiget driftstab. Området er så mangfoldigt, at man må anse det for rettest, som hidtil, at overlade begrebets nærmere udformning til den praktiske retsanvendelse.

Til § 12.

Reglen svarer til den udformning, som bestemmelserne om „lønmotagerfradraget“ har fået i ligningsloven, hvor den har været optaget for de to sidste år, jfr. senest lovbekendtgørelse af 19. december 1952 § 20.

Til § 13.

Bestemmelsen, der er ny, giver den skattepligtige ret til i indkomsten at fradrage udgifter, der er afholdt til udarbejdelse eller trykning af doktordisputatser.

Spørgsmålet om berettigelsen til at fradrage sådanne udgifter som driftsudgifter